

Korhetz Szilárd beszámolója

Életem második Erasmus+ program keretében szervezett tréningem egy nagyon aktuális, egyre komolyabb probléma bemutatására törekedett, Belgrádban a migrációs válsághoz kapcsolódó tréningen vettem részt.

Bár előzetesen aggódtam amiatt, hogy a helyzet megoldására született magyar intézkedések miatt előítéletesek lesznek velünk a külföldiek, ez a résztvevők között egyáltalán nem mutatkozott meg, ellenben érthető módon a menekültekkel való beszélgetésünk első 3 mondata már beigazolta korábbi félelmeimet. Szerencsére azonban a résztvevők mind elvonatkoztattak ettől a tényről, bár ebben az segített, hogy a résztvevő országok is közvetlen közletről tapasztalhatták meg, milyen lavinát indítottak el a mi intézkedéseink, amelyeket végül az összes tranzitország átvett.

Csapatunk nagyon vegyes volt, bár főleg a tranzitországok képviseltették magukat, azonban spanyol, olasz, sőt afgán résztvevője is volt a tréningnek, így elmondható, hogy nagyon sok szemszögből kaphattak impulzusokat a tréningen résztvevő fiatalok. A nappalok nagy részét a gyönyörű szálloda előkelő konferenciatermében töltöttük, míg esténként a nemzetközi estek és szabad programok váltogatták egymást, így elmondható, hogy nagyon hamar összekovácsolódott a társaság.

A napi „munkánk” nagyrészt a menekültek helyzetét mutatta be, azonban természetesen kitértünk a kiváltó okokra és lehetséges megoldásokra is. A tréning egyértelműen legkomolyabb része az volt, amikor egy menekültekkel foglalkozó szervezet elvitt minket arra a két térre, ahova napközben a menekültek bejönnek, hogy ott embercsempészekkel találkozzanak, várjanak bármilyen jó hírt vagy csak éppen egymással beszélgessenek.

Ottlétünk alatt is több szervezet próbált segíteni nekik, játékokat vittek a gyerekeknek, beszélgettek a menekültekkel. Ebben nekem is volt részem, azonban nem igazán gondoltam bele abba, hogy milyen következményei lesznek annak, ha nyíltan kijelentem, hogy magyar vagyok, nem éppen én voltam a legnépszerűbb látogató azon a délutánon... Szörnyű volt még hallgatni is, hogy ezeknek az embereknek valakik azt mondták, hogy a magyar határok csak a foci EB idejére lesznek lezárva, és mivel épp a döntő utáni nap látogattuk meg a teret, örömmel érdeklődtek, hogy akkor tényleg mehetnek-e tovább álmaik országa felé.

Számomra a tréning nagyon hasznos volt, hiszen megismerhettem egy olyan nézőpontot, ami itthon nem túl népszerű és testközelből is láthattam, hogy emberek mennyit próbálnak tenni azért, hogy nekik, ha csak egy kicsit is, de jobb legyen. Az pedig, hogy olyan emberekkel találkozhattam, akikkel egyébként talán soha, csak hab volt a tortán. A csapat összetartására jellemző, hogy továbbra is napi szinten beszélünk, sőt egy spanyol világotazó fiút (aki egyébként egy bolgár szervezetet képviselt a tréningen), hazahoztunk Pécsre, hogy aztán bevezessük a pécsi éjszakai életbe. A fiú eredetileg Debrecenbe akart menni, de másnap már írt, hogy Krakóban van.